

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljá trisopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, ne frankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 184.

V Ljubljani, v petek 14. avgusta 1885.

Letnik XIII.

Naši v Pragi.

Danes dopoldne zapiskal je v Trstu vlak, ki pohiti z našimi iz vseh slovenskih pokrajin proti Dunaji, kamor jih pripelje jutri zjutraj in od tod dalje v nedeljo proti Brnu, iz Brna v zlato Prago, kamor dojdejo v ponedeljek zvečer. Dosedaj oglašilo se je blizo poldrug sto ljudi (razun tistih, kateri bodo listke kupili še le na železničnih postajah), za to potovanje, ki se mora v pravem pomenu besede smatrati potovanje bratov na jugu živeti k bratom na daljnem severju.

Če Nemec svojo tego in sitnost preko črnorumenih kolov na prodaj nosi, kjer se navadno tako obnaša, da bi se noben drug avstrijsk podanik ne obnašal (razun irredentarja) kar so sami v Draždanih dovolj dokazali, zakaj bi se Slovan ne dvignil na pot k svojim ljudem, ki ž njimi pod jednim cesarjem živé, kjer se skupno bore za svoje priznane a vendar še vedno zadržavane pravice. Čas v katerem živimo, je čas vzajemnosti; zakaj li bi ga mu ne porabili za-se? Združena moč je dandanes še kaj vredna, posamičnik pa povsodi propada. To veljá v navadnem kakor tudi v političnem življenju. Gledé posebnega nam kot malobrojnemu narodu ne kaže družega, nego poiskati si zaveznika, trdnjega strica, kakor smo mi sami, da nam ob času potrebe, ob času borbe posodi svoj hrbet, na katerega se homo naslanjali zahtevajoč to svoje! Ta trdnji naš stric so nam bratje Čehi, izvoljen in nadarjen narod božji, ki ima silno veliko gmotnega in še več duševnega kapitala, iz katerega zajema tisto občudovanja vredno vstrajnost, za katero ga po pravici zavidamo.

Občudovati mora vsak Čehe, kdor le količkaj opazuje njihovo narodno življenje. Oni imajo dar, redek dar, da umejo spojevati gmotno premoženje z duševnim bogastvom z jako divno nadarjenostjo v jedno skupino. Saj poznate njihovo narodno gledišče? Ono je taka skupina, dovršena z narodnim bogastvom in narodno nadarjenostjo, med kterima je posredovala nezasišana požrtvovalnost, opirajoč se na brezmejno domoljubje. Le-to gledišče, ki se je

dvakrat iz stal dvignilo do krasne sedanje zgradbe, gredó naši občudovat in klanjat se češkemu veleumu. Ob enem pa jim bo ta pogled vcepil v srce novo moč in jih bo napolnil z novim pogumom, katerega posebno v današnjih dneh tolikanj potrebujemo, da ne omagamo pod pritiskom, katerega posebno pri nas čedalje bolj čutimo.

Naj bi bila za naše zastopnike, za slovenske romarje v zlato Prago ta pot plodonosna! Narodno gledišče česko vtisne naj jim v srce vplivno domoljubje, katero se razodeva v dejanji, ne le v praznem besedovanji. Narodno okrepčani povrnejo naj se med nas nazaj, kjer se bo z družinimi močmi poprijeti dela, če nečemo propasti.

Pozdravite nam pristrčno, dragi potniki, vrle brate naše na čehoslovanski zemlji, sporočite jim naš pozdrav vroč kot solnce božje, ki nam zori sladko grozdje po naših goricah, in glasán kot divja burja, kedar pleše divji svoj ples po kraškem skalovji; sporočite jim pozdrav bučeč od krasnega slapa Savice in pozdrav sladak in milodoneč od slovenske krasotice; povejte Čehom, da jih pozdravljajo krepki naši fantje pevaje: „Slovan povsodi brate ima!“ sporočite jim, da se jih spominjamo na vsaki veselici z njihovo krasno: „Kje dom je moj?“ Naj nam i oni ohranijo bratovsko svojo prijaznost, v kateri smo do sedaj složno živeli. „Naprej zastave Slave“, ta pesem naša vžiga naj v njihovih sreih tisti ogenj slovanske ljubezni do nas, kateri v naših sreih za nje gori! Krepko jim sezite v roko in moška bodi beseda med Vami spregovorjena o bodoči slovanski vzajemnosti! „Naprej zastava Slave“ bodi še dalje tista električna iskra, ki naj nam in njim prešinja živce, in „Domov moj“, lastnina naša, lastnina vseh Slovanov razteza naj se od vnebokipečih skal črnogorskih, do širnih pokrajin na severu; od Balkanskih prelazov do gostolesnih Krkonošev. Na to podlago oprti tirjajmo, kar je našega; tako bomo gotovo najbolje pospeševali vzajemnost in blagostanje naše in naših slovanskih bratov.

Berači in nova postava.

(Konec.)

Zakaj je dandanes več revežev, kakor nekdanj? Zato, ker je svet bolj spriden, kakor nekdanj, in drugič, ker se srednji stan zgublja, in je poleg ogromnega bogastva strašanska revščina. — Slabi zgledi viših stanov sprideli so tudi niže stanove; vsak hoče dobro živeti, a truditi se manj ko more, ni ga skoraj razločka v stanovih, kar se tiče obleke med posli in gospodarji, mladina brezskrbno živi, ne misli na stara leta, ženitev je skoraj neomejena, od tod pride, da je dan na dan več revežev kakor nekdanj. Da, ko bi bili zmirom jasni dnevi v človeškem življenju, bi se že shajalo, a pridejo bolezni in druge nadloge, in revščina je gotova. Siromak zdihuje in pravi: saj nisem nikdar nič imel, nisem mogel kaj napraviti. Da, imel si mnogo, mlada leta, to si zapravil in za to ostaneš siromak, ker si ta čas nisi nič prihranil. Zmirom ostanejo resnične besede, kakor jih je nekdanj Vodnik zapel: Lenega čaka Kolikor bolj se v nemar puščajo zapovedi Gospodove, toliko večja je pa revščina med ljudstvom, to ne more drugače biti, kar je Bog nekdanj Izraelskemu ljudstvu zažugal, to se tudi spolnuje pri kristijanih, naravne posledice razkošnega življenja sta revščina in glad. Naj svet nosi jarem Gospodov, jarem Božjih zapoved, bde in reve ga ne bodo tako hudo stiskale; revščina sicer ne bode zginila iz svetá, a ne bode tako splošna, ložeje bode posameznemu pomagati, in ne bode več takega razločka, da bi se ljudje ločili skoraj v dvoje stanove, v te, ki milošnjo dajejo in v te, ki jo sprejemajo.

Drug vzrok splošne revščine so naše kulturne in državne namere, naša postavodaja, gospodarstvo kapitala. Denar se ne pretaka več tako med razne stanove, kakor se je nekdanj, vzrok temu so velika podjetja našega časa, tovarne, ki so spodrinile mali obrt, stroji, ki delajo s tisočimi rokami in človeku, ki ima le dve roki, zaslužek iz rok trgajo. Gospodar je tisti, ki ima denar v rokah, on si najame ljudi, kolikor hoče, ti so njegovi služnji in mu pomagajo

LISTEK.

Molitev za domovino.

(Česki spisal V. Beneš Třebizský, prevel A. S.)

Bog očetov mojih, kralj nebes in zemlje, k Tebi vznášam svojo vročo molitev za blagor svoje domovine in naroda svojega. Tvoj sveti blagoslov storil je krasno in cvetočo mojo domovino po največji nesreči, ko je bila po ljudski bdi do solz potlačena, on je navdihnil s silo in razsvetlil z razumom vrle in odvažne njene bojevnike ter privedel revico že v pozabljenost padajočo zopet na stopinjo slave med družimi narodi. O, kako zeló se Tebi zahvalujem, Bože moj, in prosim Te z vso svojo gorečnostjo, da bi Tvoj sveti blagoslov ostal nad ljubljeno deželo, dokler bo stal na nji kamen na kamnu in počivalo nad dragim narodom, dokler ne prestane živeti jezik njegovega govora.

Blagoslovi domovino mojo, Bože, ko se po pomladnem poljubku iz zimnega spanja probujena odéva z mladostnim zelenjem, ko vónjava prijetna napolnuje njene gojzde in gaje in ptičji svet v njih

gostoli; blagoslovi domovino mojo, Bože, ko so blagoslovljena polja in loke njene z dozorujočimi plodi in njeni bivatelji v potu svojega obraza znašajo pridelke do svojih bivališč; blagoslovi domovino mojo, Bože, ko v njej jesen nastopi vlado svojo in obsuje drevesa in veje z zreliimi sadovi; a blagoslovi domovino mojo, Bože, i tedaj, ko pokrije snežena odeja njene goré, gojzde in kočice, kakor so zvezde na nebu posajene.

Tvoj blagoslov sveti zaide naj v palače premožnih, da bi tam ganil sree k dobročinnosti in k usmiljenju, naj se ne ogiblje i praga ubožne kočé, da ne bi oblažilo njenega posestnika, kojega hišica ta je jedino bogastvo in naj poišče i te ubožce, ki ne vedó, kam imajo svojo trudno glavo položiti . . .

Ne zapuščaj, Gospod, naroda tega, kojega kri je tudi moja kri in kojega srca bitje je tudi moje bitje, varuj ga, čuvaj in oskrbljuj, brani ga pred vsem zlom in pred vsako uimo.

Daj, da bi nikdar v njem ne postali prepiri in domača nesloga; varuj ga hudobnih nakan neprijateljev njegovih in učini, da bi v slogi, bratovski ljubezni in v popolnem miru iskal jedino in našel blagoslov svoj.

Zaneti v sreih naših, v sreih celega naroda pravo, čisto ljubezen do domovine, naj vsi ljubimo rodno zemljo našo kakor mater svojo, roditeljko, ter pripravljeni smo v vsakem trenutji silo našo, duhá našega in razum naš popolnem posvetiti njeni službi.

Razsvetli z milostjo svojo, Gospod, tudi blodne duše, ki se sramujejo jezika svojih pradedov in ne časté te dedščine očetov naših, pripelji jih k sri naše skupne matere in spreobrne jih v poslušne otroke.

In takó, z roso Božjega blagoslova Tojega, vsegamogoči Bog, obilo pokropljena, blestela bode domovina moja v krasi majnikovi, sivi, nepremični venec gorá dragocena jej bode krona, zeleni gojzdi bogati lasje in reke srebropene ljubki trakovi, združujoči skupno našo ljubezen, — in ko bodemo složni, bratovski delovali vzajemno, tako na poljih, kmetijah in v slamnatih kočah, kakor na mestih véde, učenosti in umetnosti, pa s Tvojo, o Gospod, pomočjo zasede domovina moja prestol med narodi, in odlikovala se bode med njimi kakor démant med kremenji.

O podeli, dobrotljivi Bog, da bi s svojo činnostjo rodoljubno bil kras moje rodne dežele in tako

bogateti; namesto dednega plemstva je nastopilo denarno plemstvo, ki je veliko brezobzirnejši mimo prvega. Zemlja je postala kapital, ki gre iz rok v roke. Svoboda je nastala taka, da se sme vsak zadolžiti in priti na beraško palico, močnejši v denarji in premoženji sme ubogega in potrebnega stiskati, kolikor se mu ljubi; oziroma dokler ima kaj iz njega stlačiti, potem ga pa sme na ulico vreči, in postava mu more še v to pomagati, zakaj je trapež iskal pomoči!

Da pri takih okoliščinah seme brezbožnikov pade na rodovitna tla, bujno raste in žalosten sad rodi, to vidimo v sedanjem časi nad anarhisti ali kako se že zovejo. Žalibog, da je temu tako! Gasilci so sicer brž pripravljeni, da zadušé ogenj, ako se tu in tam prikaže, ogenj pa tli in tli, gorje svetu, ako do časa netiva ne spravijo s poti. — Veselo znamenje je, da je pri nas v Avstriji postavodaja reformovanje obrta v roke vzela ter začela stvar resno pretresovati in tudi že začela reformovati delavske razmere, ozirati se na stanova, kmetijski in obrtniški stan, ki za vse druge delata ter preživita gospoda in prosjaka. Začetek je sila težak, obrtniki deloma sami nočejo sodelovati, ker pravijo, saj ne bode nič bolje. . . . Obup se je lotil delavcev, ne pričakujejo zboljšanja svojega stanja; vendar pa, ko bodo videli, da si vlada resno prizadeva, pomagati jim, kolikor se more, da se pravice drugim ne kratijo, povrnilo se bode zaupanje in stvar se bode obračala na boljše.

Dvoje je toraj treba, da se naše socialne razmere zboljšajo, vsak naj sam pri sebi začne reformovati, vsak naj pomeče pred svojim pragom, potem bode pa povsod lepo, naj svet dá Bogu kar je Božjega, potem tudi Bog ne bode pozabil svojih ljudi, tedaj poboljšanje od višega do nižega, Gospodova postava naj bode merodajna temu, ki zapoveduje, in temu, ki uboga. Gosposka nima zastoj meča v rokah, ona ima dolžnost čuti nad zdravjem in premoženjem podložnih. Modra postavodaja naj varuje in brani nižega in ubožnega pred oholim in samopridnim bogatinom; tako ravnanje bo izvilo brezbožnim prekucuhom in rogoviležem najnevarnejše orožje iz rok, ne mislite nikar, da so delavci tako nevedni, da bi ne vedeli in ne poznali tega, kdor jim zares dobro hoče.

Kdor ogleduje naša mesta, kdor vidi, koliko je bogastva tukaj razpostavljenega za pašo poželjivim očem, bi lahko mislil, tukaj preoblada bogastvo, tukaj ni revščine. A kako zelo bi se motil, ko bi svet le po vnanjosti sodil. Vse drugače pa sodi tisti, kdor ljudi in njih domače življenje bolje pozna. On vidi revo in stisko ljudi, da se skoro komu neverjetno vidi. Vsak čas so bili taki blagi ljudje, kateri so se trudili revo ubogim polajšati, ne moremo reči, da bi v našem mestu ne bilo ljudi, ki bi z revnimi ne čutili, in jim po moči pomagali. Moči posameznega opešajo, zato se taki ljudje zbirajo v društva, da bi toliko lažje bližnjemu pomagali. Imamo v našem mestu več takih društev, ki revežem v svojem delokrogu pomagajo. Imamo ljudsko kuhinjo, kjer se revežem cenó jedi pripravljajo. O božičnem času razna društva ubogim otrokom božični kres napravljajo. Red usmiljenih sestrá streže bolnikom in prehrani mnogo revežev. Imamo

gospeljno društvo, ki obiskujejo reveže po hišah in skrbi za zapuščene otroke. Društvo sv. Vincencija deluje v dveh konferencajah sv. Jakoba in sv. Nikolaja na prid in korist revežem. Pred vsem nam je omeniti dvoje sirotišč, moškega in ženskega, kamor se sprejemajo dečki in deklice ne le iz Ljubljane, marveč iz vse dežele, ker deželni odbor kranjski daje vstanove obojemu zavodu.

Res da, mnogo se stori, a tukaj se mora v resnici reči: žetev je velika, prosite Boga, da bi poslal delavcev na njivo. „Revežev boste zmiraj imeli“, te besede ostanejo resnične do konca dni, naš Zveličar je menda hotel reči: Vi srečni, vi bogatini, vi usmiljeni ljudje sploh boste imeli zmirom prilike ljudem dobro skazovati in tako skrbeti za svojo zveličanje.

Ako pa revščina iz sveta ne bode zginila, mora vsak v svojem življenji pripravljen biti, bojevati se zoper revščino, ako ne pri samem sebi, pa pri drugih. Prehuda revščina je veliko zlo, — in človeka lahko zapelje v krivična in hudobna dejanja. Tedaj branimo se zoper revščino, a tudi druge temu privadimo.

Politični pregled.

V Ljubljani, 14. avgusta.

Notranje dežele.

„Oči celega sveta uprte so na **Kromeriz**“, rekel je nedavno Kromerizki župan, baron Bojakovsky, v mestni seji. Mož je resnico govoril. Ne le avstrijski, temuč tudi drugih narodov listi pečajo se letos s Kromerizem v ravno tisti meri, kakor so se nedavno pečali s Skierniewicami. Na to so pa Kromerizani tudi jako ponosni, kajti zgodovina njihovega mesta se bode zdatno pomnožila po tem shodu. V očigled tega je pač lahko umljivo, da po celem mestu ves dan ni družega pogovora, kakor o cesarskem shodu. Ljudje ugibajo ali bo tudi nemški cesar prišel ali ne. Če koga o tem kaj poprašáš, namuzal se ti bo jako pomenljivo, z ramami bo mignil in rekel: „gotovega se še nič ne vé!“ Politični vedeži hočeje sicer iz najnovejšega Kalnokijeva romanja v Varzin k Bismarku sklepati, da se bo tudi nemški cesar v Kromeriz pripeljal; kajti tudi za Skierniewice, tako trdijo ti vsakorečneži, peljal se je nekaj časa poprej Kalnoky v Varzin in potem sta prišla pa cesar Viljem in njegova desnica, knez Bismark, v Skierniewice. Tudi takrat se je dolgo ugibalo ali bo kaj, ali ne bode nič. Naj že bo kakor hoče, toliko je sedaj gotovo, da dva vladarja prideta, če potem tretji že pride ali ne. Pripraviti se mora za dva ravno tako kakor za tri, prostora je pa zadosti. Mestni odbor razdelil se je v tri gručé ali skupine. V prvi so tisti, ki si razumejo na stavbarstvo in njim se je izročila skrb za ozaljšavo. Druga skupina obsega vse mlajše odbornike, bi bodo za red skrbeli, tretja ima pa same stare može, ki bodo povsod mestni odbor predstavljali, kjer bo ravno potreba. Največ dela ima okraševalni odbor, ki bo postavil veliko slavolokov, napeljal električno razsvetljavo na glavnih prostorih mesta, skrbel za splošno razsvetljavo in konečno še za umetaljni ogenj. Kmetje — Hanaki — sprejeli bodo cesarja na konjih z zastavami in v narodni noši. Posebno strogo službo imeli bodo pa železničarji in telegrafisti.

Na drugem mestu omenjamo, da bode več nego **tisoč Hanakov** našega in ruskega cesarja v Kro-

merizi navdušeno pozdravilo. Kdo bi v tem vrlo lojalnem dejanji kaj nepostavnega videl? Mislimo, da ga pač ni človeka zdravih možgan, kateremu bi se to popolnoma umestno in hvalevredno ne zdelo. Glejte in vendar je list na svetu, ki kriči, da je to nedostojno, da naj se nameravani slavnostni sprejem Hanakom prepové! „Berliner Tagblatt“ je tako nesramno pisal. Kaj neki ga briga čisto avstrijska zadeva? O vemo, od kod veter piše! Nemce že zopet zona obhaja, ker bodo avstrijski Slovani poleg svojega cesarja Franca Jožefa navdušeno pozdravljali tudi njegovega prijatelja in zaveznika cara Aleksandra III. ruskega. Da je pa nesramnost še večja, postavila ji je „Reich. Ztg.“ krono z vprašanjem: „Ali bi se Hanaki tudi tedaj tako impozantnega pozdrava vdeležili, če bi nemški cesar Viljem prišel v Kromeriz?“ Naj le bo preverjena da tudi, kajti nemški cesar bi bil ravno tako gost našega cesarja, kakor bo ruski car gost njegov in Slovani so navajeni goste spoštovati. Slovani nimajo značaja Velikonemcev, ki so šli v Draždane Avstrijo izdajati, cesarja žaliti in gostoljubnosti v obraz pljuvat. Naj le pride nemški cesar in prepričala se bo „R. Z.“, da zarad njega niti jeden Hanak ne bo domá ostal; pač pa ga bo ravno tako pozdravil kot cesarjevega gosta, kakor cara Aleksandra! Slovan ni Nемец!

Graški obrtniki sošli so se na razgovor, pri katerem je predsednik obrtniške zveze rekel, da se je obrtni odbor tudi že s carinsko zvezo pečal, katero hoče Nemčija z Avstrijo skleniti, in je sklenil po svojih močeh upreti se ji. Dalje so obrtniki sklenili prošnjo do vlade, da naj ona prepové delo po kaznilnicah, katero je zunanjim obrtnikom na kvar in naj se od slej na dalje le take reči po kaznilnicah izdelujejo, ktere so za domačo porabo v kaznilnicah, na venkaj naj se pa vsak promet strogo prepové. Delo po kaznilnicah je jako kočljiva zadeva, ki je tudi v Ljubljani že mnogo prahú kviško dvignila in ga bo še, dokler ne bo odločno in strogo prepovedano. Zakaj bi pa taki gospodje ulic ne pometali, kakor nekdanj? Zakaj bi ne izdelovali, kar država potrebuje za vojno itd.? Krščanska ljubezen je potrebna, a prevelik humanizem je gujil, škodljiv sad.

Kelleya, amerikanskega poslanca, ne bo na Dunaj. Avstrijska vlada se je odločno izjavila tajniku amerikanskega poslanstva, da bi Kelleya na Dunaji za amerikanskega poslanca nikdar ne sprejeli. Vzrok je menda ta, ker ima židinjó za ženo! Je pa pač malo verjetno. Kelley je do sedaj v Parizu čakal, kako da se ta zadeva reši, kajti v Washingtonu nadjali so se še vedno, da bodo Kelleya na Dunaji sprejeli, uvidevši pa, da se skozi zid ne gré z glavo, poklicali so ga domu, kjer bo papirje za to imenovanje zopet odložil in druge dobil. Znamenito je slišati, zakaj da je bil Kelley sploh za Dunaj imenovan. Časniki trdijo, da ne zarad tega, ker bi bil morda dober diplomat, temveč ker je jako muzikaličen in se mu razun Rima za to spretnost nikjer toliko zabave ne ponuja, kakor ravno na Dunaji. No, če hujega ni, se bodo v Washingtonu že potolažili! Če bi že na Dunajskem dvoru na vsak način s kakim godeem radi postregli, jim pač ne bo težko pripravnega poslanca dobiti. Amerika je velika; godeev število pa tudi ne ravno malostno, se bo toraj že na kak način pomagati dalo!

Vnanje države.

Izgon **Rusov** in **Poljakov** iz pruskih pokrajin našel je že svoj odmev na Ruskem, kjer se je ob nemško-ruski meji pričela neka agitacija na izgon nemških delavcev iz ruskih tovarn. Ni ga gosposka pričela, temveč delavci sami, kar jih je bilo poljske narodnosti, sklenili so v soboto zvečer po plači vse nemške delavce, katerih prav veliko po ruskih tovarnah dela, čez mejo poditi. Zbirali so se toraj v Gručah po cesti in ravno so mislili svoje delo pričeti, kar pride policija in jih je razganjati jela, ker je mislila, da hočejo delavci kako kuhanje za drugi teden skleniti. Nekaj četovodij so pri tej priložnosti tudi pod ključ spravili in še le od teh so zvedeli, kaj da je bil namen shajanju.

Javna varnost na **Srbskem** zlasti po južnih in jugoiztočnih okrajih nima še tistega stališča, kakoršnega smé človek v dobro vrejeni državi za-se in za svoje zahtevati, če hoče, da mu ni vedno držati z jedno roko za orožje, in drugo še le na delo obračati. Na Srbskem te varnosti še hudo pogrešajo; tolpe hajdukov so, ki se po goratem svetu ob bosanski meji po okrajih Užice, Valjevo, Rudnik posebno rade potikajo in ropajo. Kakor so hajduki nekdanj Srbiji na blagoslov delali ter Turka povsod zalezovali, tako so ji sedaj, ko je sama svoja postala na prokletstvo ostali. Hajduk od nekdanj se pa z današnjim tudi meriti ne more, kajti oni so bili junaki, ki so svojo pest edino le na obrambo zatiranih rabili. Med temi se ve da je bila v prvi vrsti domovina sama, potem pa tudi njeni prebivalci. Gorje mu je bilo tiranu, ki je prišel hajdukom v roke, ako so namreč zvedeli o njem, da so tu pa tam solze tekle zarad njega. Žalibog da je tisti junaški rod hajdukov izmrl. To vam je bila stara narodna garda, ktera si je v narodni pesni svoj prostor priborila! Današnji hajduki pa — oj grdoba in gnjusoba — niso nič drugega nego navadni roparji in ubijavci, ki od pravega hajduka nimajo drugega nego po krivici ime. Posebno veliko jih je okoli Užice, in so že marsikteremu popotniku žepe za nekoliko zlatov olajšali;

sebi zaslužil mirnega počitka v njeni prsti in dodeli mi milost, da bi vsled neomadežanega, vzorno kristijanskega življenja v tej domovini postal vrednim, vstopiti jednoč v domovino vseh narodov celega sveta. Amen!

* * *

Nedeljo, 2. avgusta t. l., vršila se je preprosta slavnost, ktera je bila pa tem odkritosrčnejša, ker je prihajala iz rodoljubnih src českih. V rojstveno hišo vzdali so Benešu v Třebizi na Českem spominsko ploščo.

Ko je dné 27. februvarja l. 1849 zagledalo pod to deskovo streho luč svetá dete s pomenljivimi očmi, pač nihče ni pomislil, kaj bo še on narodu svojemu, kaj bode za domovino svojo še vse storil.

V hramu Matere Božje pred Týnem v Pragi služil je v jutro dné 19. julija l. 1875 novo mašo Václav Beneš, rojen v Třebizu. Primica je bila jako revna; novomašnik je na jedno nogo šepal, bil je tankega in šibkega telesa in plavih oči.

In v torek, dné 24. junija lanskega leta videl je zopet ta hram božji nebrojno žalujočega ljudstva; pomikal se je kraljevi pogreb — iz cerkve — pogreb Václava Beneša — Třebizskega, kaplana kle-

canskega. Ako bi pa vedeli drugi sinovi in hčere slovanskega naroda, kdo je bil Třebizski — ne čudili bi se enakemu pogrebu. Sami bi se zjokali nad glavo, predčasno zakopano v hladno zemljo, nad ljubljencem onih, ki so ga osebno poznali, in oni, ki so ga poznali iz njegovih knjig, prevejanih iz ljubezni do svoje rodne zemlje.

Vzeme naj kdo v roke knjige: „Trnjeva korona“, „Kraljica Dogmar“, „Bludne duše“, „Dokončano je!“ (v „Lumiru“), „Cesta križova“, „Z letopisov sazavskih“ („Mniši vyhnanci“ v „Světozoru“), čita naj drobna dela „Z našich dějin“ in z nova mora se solziti.

Gomilo njegovo najdete na staroslavnem Višehradu v Pragi s prostim napisom na leseni deski: „Dokonáno (dokončano) pot!“ brez spominka je, kakor bi bil ves svet že prvo leto pozabil Beneša.

Toda rodna vasica spominja se nanj, ko mu je dala vzdati spominsko ploščo na rojstveni dom; plošča ima napis: „Zde se narodil Václav Beneš-Třebizský, český spisovatel, dne 27. února 1849.“ V srci onih pa, ki so navdihnjeni lepšimi čuti ima Třebizski že davno, davno postavljeno zlato ploščo, kojoj nihče ne more iztrgati.

če se je pa kaj branil, se pa tudi niso dosti pomisljevali ter so ga brez pravice na drugi svet poslali. Umori in roparski napadi jeli so se tako množiti ob srbsko-bosanski in turški meji, da je srbska vlada po vseh tistih krajih oklicala hitro sodbu, t. j. kakor hitro bodo hajduka vjeli, ga bodo takoj obsodili in tudi njega na oni svet poslali. Povod temu dal je umor državnega poslanca Veljka Jakovljeviča. V sredo teden sedel je omenjeni jako spoštovani poslanec z nekaterimi možmi v svoji lastni krčmi v vasi Beršič in so se o raznih rečeh razgovarjali. Okoli 6. ure popoldne je moralo biti, ko hišo od vseh strani jako šarasto oblečeni in do zob oboroženi možje obstopijo ter gospodarja Veljka Jakovljeviča in z njim vred še dva druga premožna kmeta povežejo in odpeljejo. Jakovljeviča so takoj zunaj vasi s sekirami in handžarji na drobne kosce razsekali; druga dva so pa v gore s seboj odgnali in bodo odkupnino za nje zahtevali. Vodja jim je zglasil Dedič, po celem kraljestvu dobro znan kot grozovit človek, kteremu ni nič za človeško življenje. Iz Belega grada in Čačaka odšlo je tje nekaj orožnikov, ki pa ne bodo kdo zna kaj opravili, ker ljudje hajdukum sami potuho dajo iz strahu, da bi jih ne napadali.

O afganskem vprašanju pravijo „Times“, da če bo od Afgancev odvisno, ali bo vojska ali mir, se bo izvestno mir ohranil, kajti skrbno se varujejo vsega, kar bi le količkaj Rusom povod dajalo za kak napad. Povsod pazijo, da ostajajo to stran meje, ktero jim je Rusija določila in tudi ob meji nikake vojske ne pomnožujejo. Kar se druzega o tem piše, je pretirano. Da je med Afganskimi Turkmeni velika razburjenost, je res, toda prihaja le od ruskih priprav na boj. Tukaj nam bote pa že dovolili, da si dovolimo nekoliko dvomiti. Turkmeni so se Rusom drage volje sami podvrgli, sedaj naj bi bili pa razburjeni, ako se poslednji zopet na boj pripravljajo? Ta je bosa. Prej ko ne, ne bo vse tako do pičice res, kar „Times“ o Afgancih pišejo in se Turkmeni poslednjih bojé, ker so Rusi še precej daleč od afganske meje s svojo glavno silo.

Izvirni dopisi.

Iz Šempetra pri Novem mestu, 12. avgusta. Zadnja nedelja, 9. avgusta, bila je za Šempetersko faro posebno znamenita. Tega dne spominjal se bo sedanji rod še mnogo mnogo let. Kajti lahko rečemo, da tako slovesnega in veselega dne Šempeterska fara ni še kmalo imela. Ta dan blagoslovil se je namreč nov prelep križev pot, kteremu je v okolici malo enakih. Že več let gojili so Šempeterčani srčno željo po novemu križevemu potu. Lansko leto o začetku sušca pa začelo se je pobirati po fari od vasi do vasi, od hiše do hiše prostovoljnih doneskov zanj. In kar ni nihče pričakoval, zgodilo se je v kratkem, bilo je toliko nabranega in obljubljenega, da se je delo zamoglo naročiti. Do današnjega dne nabralo se je vsega skupaj 625 gld. 79 kr. Gotovo lep znesek v tako kratkem času! K temu sta največ pripomogla župan Franc Bojanec in Janez Rifelj, posestnika na Lešnici, ktera sta darovala za podobe vsak 62 gld.

Obojno delo, slike in okvirji bilo je izročeno v roke mojstrov na dobrem glasu. Slikarije je prevzel g. Simon Ogrin z Vrhnik, ter je delo izvršil v splošno zadovoljnost. Okvirje je pa naredil g. Karol Poglajen, podobar v Šent-Rupertu, Šempeterski rojak, ter jih prav mojstersko dovršil. Cena slik in okvirjev, za ktero sta prevzela, je tako nizka, da bi bil za to ceno težko kateri slikar ali podobar prevzel delo. Slika stane vsaka 30 gld., a okvir vsaki 32 gld., ves križev pot toraj 868 gld. Naj bota toraj oba mojstra vsem cerkvenim predstojništvom, ktera potrebujejo enakih del, toplo priporočena.

Težko pričakovali so Šempeterčanje nedelje, 9. avgusta, ko se jim je imela izpolniti že zdavnej gojena želja. Priprave na to slovesnost delale so se že več dni poprej. In ko napoči nedelja, bila je cerkev znotraj in zunaj vsa okrašena in olepšana. Okoli nje je bilo postavljenih nad 20 mlajev z obilnimi zastavami in banderci.

In ko vdari 9. ura, začel se je pomikati sprevod iz farovža v cerkev. Najprej nesel se je križ, za križem so šli možje, za temi šolska mladina s šolsko zastavo in sedmimi družimi zastavami. Za njo pa je neslo 28 domačih fantov table sv. križevega pota. Pred vsako tablo šle so po tri šolarice, dve ste svetili s svečami, srednja pa nesla je zelen venec. Za temi korakal je občinski zastop in za njim šla je duhovščina, na čelu nje sam mil. gosp. prošt Novomeški. Ko je dospel sprevod v cerkev, stopil je po blagoslovu sv. križevega pota čast. g.

gvardijan Novomeškega samostana P. Hugolin Sattner, kteri nam je prišel blagoslovit križev pot, na prižnico ter nam je v izvrstnem govoru povedal začetek sv. križevega pota, njegovo razširjenje, kako se moramo pripravljati predno začnemo križev pot moliti in kako ga moramo moliti, če hočemo biti deležni odpustkov, kteri so podeljeni za vsako postajo in za cel križev pot.

Po pridigi pa je molil č. g. gvardijan križev pot in ob enem postavljale so se table na svoje mesto na zidu. Potem pa pričela se je slovesna pontifikalna sv. maša, ktero so darovali preč. gosp. prošt Peter Urh z obilno asistenco tujih in domačih gg. duhovnov.

Po opravljenem sv. opravi bilo je kosilo v farovžu, pri kterem so se napijale tudi razne napitnice. Izmed družih naj omenim tu le ene, s ktero je napil domač g. župnik preč. gosp. proštu in pri kteri je omenil, da smo hvalo za današnjo slovesnost dolžni v prvi vrsti g. proštu samemu, kajti on je prvi nagovarjal in provzročil, da se je začelo pobirati za križev pot, nadalje pa tudi zato, ker je on s svojo navzočnostjo največ pripomogel, k tako slovesnemu zvršitku današnje slavnosti. Nadalje pa tudi preč. g. gvardijanu, kteri se je sam potrudil in nam blagoslovil križev pot.

K sklepu naj omenim še, da smo pri obedu pokusili že letošnje grozdje, domač pridelek s Trške gore; gotovo kaj nenavadnega in posebnega v tem času.

Iz Škocijana pri Dobravi, 10. avg. Včeraj pred poludnevom je tukaj in po sosednjih farah divjala huda nevihta. Že v jutro tega dne so se plazili po nebu nekaki sumljivi, hudourni oblaki. Okolo enajste ure pa se pripodi od severo-zahoda silen vihar z dežjem in točo. Po toči je najhujše zadeta Bela cerkev. Dobro uro po dolgem sem videl ajdo vso sklesčeno in stolčeno, koruzo polomljeno, drugo poljščino povihrano. Nad Belo cerkvijo se dviguje Vinski vrh, čegar vinogradi so vzlasti po južni strani po strupenem zrnju hudo izdelani. — Sadno drevje je vihar pretresal in vil, da je vse škripalo. Čuditi se je, da mu ni pobral in razmetal vsega sadja. Po hosti je vihar z lesovjem kar igral, kakor z listjem. Borovje na pr. je s korenem ruval iz zemlje, in ga po vrhu še v deblu dvakrat do trikrat prelomil. Napravil je več ko sto voz drv. Gospodarjem je kozolce prevračal, in hiše razkrival. In vse to razdejanje je bilo delo dobre pol ure. Ljudstvo pravi, da se je ta dan „zmaj selil“. Da bi se bil le tudi ubil za vselej!

Iz Komende, 10. avgusta. Tudi nam je došla redka slovesnost zlate sv. maše. Prečast g. Jožef Lomberger, prej župnik in zdaj dolgoletni Glavarjev beneficij, obhajal jo je 2. avgusta z asistencijo domačih gospodov, župnika in kaplana. Slovesnost pa je bila le bolj cerkvena. Marsikdo še ni vedel, kaj pomeni nenavadno veselo potrkanje z vbranimi zvonovi, dokler niso g. kaplan raz lece razložili pomena tistodnevne slovesnosti. Marsikdo je bil od veselja do solz ginjen, ko je videl 75letnega starčeka še krepko k altarji stopati ter tam svojo zahvalo Bogu glasno izrekati. — Ad multos annos! Da, naj ga nam Bog ohrani še mnogo let skrbnega dušnega pastirja v večjo svojo čast in obilnejše izveličanje izročeni mu ovčie!

Da je bila slovesnost le cerkvena, sicer pa tiha in domača, se je zgodilo le na željo preč. g. zlatomašnika. Prav rado bi bilo ljudstvo pota in cerkev lepo ozaljšalo, maje postavilo in še marsikaj v povikšanje slovesnosti storilo; a gosp. štifatar, kakor ljudstvo tu beneficijata sploh imenuje, niso tega želeli in toraj je le pri cerkveni slovesnosti ostalo.

Rojen je bil č. g. zlatomašnik dne 26. febr. 1810 na prirodno lepi Št. Urški gori pri Cerkljah Službovali so kot duhovni pomočnik na več krajih, kot samostojni dušni pastir najprej v Blagovici, potem v Tunjicah, od koder so prosili za Glavarjev beneficij v Komendi ter ga tudi dobili. Naj sklenem z besedami pevca:

„Enaki lipi ste, gospod častiti!
Ki blagih del Vam vse življenje sluje:
Naj tudi vihar se zlobe v Vas zaletá. —
Naj toraj on, Stvaritelj vekoviti,
Ki blaga dela téhta in plačuje,
Živi, ohrani Vas še mnoga leta!“

Iz Griž pri Celji, 9. avgusta. Danes se je tu v prekrasni novi farni cerkvi obhajala izvanredna slovesnost, namreč blagoslovljenje altarja sv. Jožefa, križevega pota, krstnega kamna in orgelj. V to prišli so iz Maribora čast. oče Nikolaj iz Frančiškanskega reda, kteri so vse dotično cerkveno opravilo prevzeli.

Po dokončanih sv. obredih stopil je omenjeni gospod frančiškan na leco ter je v jedrnatem govoru razložil pomen blagoslovljenih reči pa tudi iz srca častitali faranom k prelepi cerkvi, ktera je zares kinč savinjske doline, in ktero so za lepoto hiše božje prevneti preč. g. župnik Matija Arzenšek postavili. Dobro premišljeni govor je globoki vtis napravil na poslušalce. Pri sv. maši, ktero so oče Nikolaj med asistenco domačih gospodov in enega čast. očeta frančiškana služili, so nas g. pevci na koru iznenadili s svojim cerkvenim in spodbudljivim petjem. Gotovo bode ta dan še dolgo v spominu ostal vsem faranom.

Naj še omenim, da sta orglje, ktere že za nobeno rabo niso bile prav dobro popravila gg. Ernest Petrič in Jernej Kopore. Kako slišimo, mislita omenjena mojstra, ktera sta se pri najboljših mojstrih, kakor so n. pr. Hesse, Seibert na Dunaji, Goršič v Ljubljani izučila, blizo Celja se naseliti, kar nas posebno veseli že z ozirom na okoliščino, da imamo v naši škofiji skoraj edino le samouke v tej stroki, kterim se osobito zahvaliti moramo, da imamo toliko slabih orgelj — za ktere so dotične cerkve dragi denar izdajale. Zatoraj se drznemo pozor čast. gg. župnikov na omenjena gospoda obračati, ktera sta se pri Grižkih orgljah tako vrlo skazala.

L. H.

Domače novice.

(Cesarjev rojstni dan) praznoval se bo tudi letos v Ljubljani kar se bo le dalo slovesno. Na predvečer igrala bode vojaška godba 17. peš-polka počitnico, pričenski jo pred šempetersko vojarno, po sv. Petra cesti memo frančiškanov, po Slonovih ulicah, memo pošte in kazine ob „Zvezdi“ v Gosposke ulice na Turjaški trg; od tam na Breg čez sv. Jakoba most po Starem in Mestnem trgu pred Škofijo; spred Škofije pojde po Poljanah v šempetersko vojašnico. Na Turjaškem trgu pred divivijonarjem in pred škofijo svirala bo godba po jeden komad. Drugo jutro na 18. t. m., svirala bo po mestu ob 1/2 6. uri budnico godba peš-polka št. 97 po ravno tistem sporedu, kakor zvečer počitnico, le posamična komada izostaneta. Preden se bo pričela budnica, spustiti ima baterija 13. polka kornega topništva 21 strelav na Gradu; kjer bo tudi med vojaško službo božjo in med častniškim obedom streljala. Vojaska služba se začne ob 8. uri zjutraj s parado na travniku poleg koliseja, kjer se zbirajo vsi oddelki tukajšnje posadke, kolikor jih je. Povabljeni so k tej slovesnosti vsi častniki, vojaški zdravniki in vojaški uradniki aktivnega, rezervnega in vmirovljenega stanú.

Če bo dež, vsa slovesnost odpade in bo služba božja v stolni cerkvi ob 10, ktere se naj vdeležé vsi vojaški dostojanstveniki; 17. pešpolk pa postavi v tem slučaju batalijon vajakov z zastavo in godbo pred stolno cerkev, v cerkev pa špalir. Civilna in duhovska gosposka vdeležila se bo službe božje v stolni cerkvi ob 10, ktero bo opravil knezo-škof dr. Misija.

(V Prago) odpeljalo se je danes iz Ljubljane precejšnje število ljudi.

(Vojaska godba) svira jutri v „Zvezdi“ od 1/2 12 do 1/2 1 ure.

(Veterani) praznovali bodo rojstni dan presvitlega cesarja v soboto na Veliki Šmaren na vrtu „pri Kroni“ v Gradišči z godbo.

(Na proslavo cesarjevega rojstnega dne) bo v nedeljo na Blejskem jezeru velika slovesnost z vojaško godbo. Ob 9. zjutraj bo na otoku sv. maša. Od 3. do 1/2 5. godba v „Lujiznih kopelih“; ob 1/2 5. tombola „pri Malnerji“; ob 8. razsvitljava jezera.

(Sodnijska obravnava) proti vitezu Ant. Gariboldiju zaradi tepeža pred „kazino“ morala bi biti včeraj, pa se ji je vitez Gariboldi vmaknil na Gorenjsko povodom bolehnosti, kakor je sodnji naznanil. Obravnava je vsled tega preložena.

(Okradena) je bila, kakor čujemo, sinoči ročna blagajnica v Kleimajerjevi tiskarni v Kolodvorskih ulicah za 100 goldinarjev.

(„Slov. Narod“) je bil včeraj zapljenjen; povod konfiskacije nam ni znan.

(Najden prstan.) Neka žena je našla na poti iz Ljubljane do „Marija Brezje“ zlat prstan za gospe v vrednosti 7 gold. Kdor ga je zgubil naj se oglasi pri vredništvu našega lista.

(Razpisani) ste službi dveh učiteljev na Dobrovi prva s 500 druga z 450 goldinarji. S prvo službo

združeno je prosto stanovanje, pri drugi učiteljski službi je le sobica pod streho za stanovanje.

(„Goriška ljudska posojilnica“) dobro napreduje; v prvi polovici tekočega leta imela je nad 10.000 gl. prometa. Rojaki, ki bi radi na posodo imeli, se vedno oglašajo, ali posojilnica ne more vsem vstreči, ker nima toliko zaklada. Vabijo se toraj rodoljubi, naj pristopijo društvu kot člani s kakim deležem (po 10 gl.) ali pa naj naložijo svoje glavnice v hranilnico. Hranilnim vlogam se plačujejo obresti po 4½ od sto in se sprejemajo vloge v vsakršnem znesku. („Soča“.)

(Delavsko podporno društvo v Trstu). Podpisani odbor naznanja vsem družabnikom in družabnicam, da bo društvo v nedeljo, dne 23. t. m., slovesno obhajalo rojstni dan svojega pokrovitelja, cesarjeviča Rudolfa in obletnico blagoslovljenja društvene zastave, in sicer zjutraj s cerkveno slavnostjo, zvečer pa z veliko besedo in plesom v gledišču „Fenice“. — Spored cerkvene slavnosti: Zjutraj ob ½ 8. uri zberó se družabniki pred društvenim stanovanjem, Acquadotto št. 11. — Od tam gredó ob ¾ 8. uro v slovesnem sprevedu v cerkev sv. Antona novega v tem le redu: Na čelu godba, potem zastava, za njo predsedništvo in odbor, potem družabniki po štiri in štiri. Družabnice pričakujejo spreveda v cerkvi v presbiteriju. Točno ob 8. uri se začne slovesna sv. maša, pri kateri poje društveni pevski zbor A. Nedvedovo slovensko mašo: „K tebi srca povzdignimo“. — Spored besede, koja bo v gledišču „Fenice“: 1. D. Jenko: „Naprej!“, veteranska godba. — 2. Nagovor predsednikov. — 3. „Cesarska himna“, svira godba in pojó vsi pevski zbori. — 4. J. Bendl: „Svoji k svojim“, zbor, pojó Barkovljanski pevci, društvo „Slovanska Vila“ in društveni pevci. — 5. Slavnostni govor, govori g. J. R. — 6. V. Klaić: „Misli moje“, četvrospev, pojó društveni pevci. — 7. Rieder: „Potpourri iz slovanskih napevov“, veteranska godba. — 8. J. Gorazd: „Mi vstajamo“, deklamacija, gospica Č. — 9. I. pl. Zajc: „Hrvaticam“, pojó „Rojanski pevci“, „Slovanska Vila“, „Zora“, „Zvon“ in društveni pevci. — 10. *** Šaljivi prizor. — 11. J. Stritar: „Stara Bolgarka“, deklamuje okoličanka gospica N. — 12. Dr. B. Ipavc: „Slovenec sem“, pojó vsi pevski zbori. — 13. I. Titl: „Slovanska sinfonija“, veteranska godba. — Začetek točno ob 7. uri zvečer. — Vstopnice k tej besedi in plesu stanejo po 30 kr., ter se dobivajo od 15. t. m. naprej v društveni pisarni, v prodajalnici g. Franc Žitka, Corsia Stadion št. 1 in pri glediščni denarnici.

ODBOR

„Delal. podpornega društva“.

(Pri zavarovalnici Franco-Hongroise) se je v oddelku za življenje meseca julija vložilo 346 oglašil za 704.290 gl. katerih se je 264 sprejelo za 550.650 gl. — Od 1. januarja do konca julija t. l. vložilo se je vkupe 2689 oglašil za 5.069.115 gl., polje se je pa 2360 za 4.450.490 gl. izgotovilo. Zastopnika za Kranjsko sta gg. Terček & Nekrep v Ljubljani na Valvazorjevem trgu št. 5.

Častitim volilcem gorenjskih kmečkih občin!

Gospodom volilcem izrekam s tem za toliko častno zaupanje, ki so mi ga izkazali, da so me, skoraj soglasno izbrali za svojega državnega poslanca, svojo najlepšo zahvalo, s tem zagotovilom, da si bom vedno prizadeval njih koristi po vsej svoji moči zastopati. Na Bledu, 12. avgusta 1885.

Ernest knez Windischgrätz.

V pojasnilo.

Neke dopisnice s podpisom „P. Angelicus“ dohajajo na č. gg. župnike in druge, kakor sem slišal in že danes se sam prepričal. Povem tu očitno, da podpisani v tej dopisnici ni tisti, kterega častiti gospodji mislijo. Imenovani pater je menda trapist v Banjaluki kakor kaže na dopisnici pošni pečat, kterega pa č. gg. spodje prezirajo.

V Ljubljani, 14. avgusta 1885.

P. Angelik Hribar,
franciškan in pevovodja.

Telegrami.

Petrograd, 13. avgusta. Novice, da bi bila v Odesi kolera, so popolnoma neosnovane. Pariz, 13. avgusta. Na Španskem zbo-

Izdajatelj in odgovorni urednik Jožef Jerič.

lelo je včeraj 4362 ljudi za kolero, pomrlo pa 1644.

Pariz, 13. avgusta. „Temps“ pišejo, da žrtve kitajske krvoločnosti v Anamu ne presegajo dosti več, kakor le nekaj sto ljudi.

Tuji.

12. avgusta.

Pri **Malléu**: Emanuel Bloch, trgovec, iz Mülhausena. — Josip Hanusch, trgovec, z Dunaja. — Josip Pojatzi, trgovec, s hčerjo, iz Grada. — Bernard Grünhut, trgovec, iz Grada.

Pri **Stonu**: Frane Friedmann, trgovec, z Dunaja. — Jos. Ludwig, trgovec, iz Maribora. — Florijan Pojatzi, fabrikant, z družino, iz Landsberga. — F. Gandolfo, knjigovodja, iz Reke. — A. Thamyrima, trgovec, iz Banjaluke. — E. Schollmaier, gojzd. tajnik.

Pri **Tavčarji**: Marijana Thamm, soproga nadzornika severne železnice, z Dunaja. — vitez Radda, zasebnik, s soprogo, iz Prage. — F. Wotzasek, c. k. poštni uradnik, s soprogo, iz Prage. — Matej Prusač, šolski vodja, z družino, iz Varažдина. — Fridrich, zasebnik, iz Celja.

Pri **Južnem kolodvoru**: Josip Schodl, c. k. policijski svetnik, z družino, z Dunaja. — Karl Schulz, zasebnik, z družino, z Dunaja. — Anton de Pita, c. k. finančni ravnatelj, iz Trsta. — Janez Kušar, zasebnik, iz Pulja. — Josip Ambrožič, davkar, s soprogo, iz Bosne.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

14. avgusta.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	82 gl. 80 kr.
Srebrna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	83 „ 40 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	109 „ 15 „
Papirna renta, davka prosta	99 „ 70 „
Akcije avstr.-ogerske banke	876 „ — „
Kreditne akcije	284 „ 30 „
London	125 „ 15 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	9 „ 91 „
Ces. cekini	5 „ 92 „
Nemške marke	61 „ 35 „

Javna dražba

bo v četrtek 20. t. m. dopoldne od 9. do 12. ure in če bo treba tudi še popoldne v župnijski hiši na Preski pri Medvodah. Prodajalo se bo razno pohištvo, posteljna oprava, kuhinjska posoda, gospodarsko orodje, in petero govedi proti takojšnji plači v gotovini. Kogar veseli, naj pride. (2)

Naznanilo in priporočba.

S sledečim naznanjam vljudo slavnemu p. i. občinstvu, da sem kupil od mojega očeta gosp. Ernesta Širca

trgovino z raznovrstnim blagom.

Dolgoletna zvedenost in pa za to podvzetje po trebni kapital dajeta poročstvo, da mi bo de mogoče v vsakem oziru vstreči zahtevam čestitega občinstva.

V Žavei konec julija 1885.

(2) Jostip Širca.

Ivan Lapajne v Krškem

je izdal in ima v zalogi sledeče (30)

knjige in knjižice

za ljudske šole in učitelje:

a) Praktično metodiko	cena — gl. 80 kr.
b) Prvi poduk	— „ 60 „
c) Fiziko in kemijo	— „ 60 „
d) Prirodopis	— „ 56 „
e) Zemljepis	— „ 26 „
f) Geometrijo	— „ 24 „
g) Malo fiziko	— „ 23 „
h) Domovinoslovje	— „ 20 „
i) Prilpovesti iz zgod. Štajerske	— „ 6 „
j) Opis krškega okraj. glav.	— „ 30 „
k) Zgodovina štaj. Slovencev	— „ 1 „ 20 „

Isti pisatelj ima v zalogi tudi razne pisanke in risanke, mali slovenski zemljevid kranjske dežele z deli sosednih kronovin, cena 1 kr., ter slovensko-nemški zemljevid Avstrijsko-Ogerske, cena 1 kr., in zemljevid Krškega okrajnega glavarstva, cena 5 kr.

Slomšekovih zbranih spisov

IV. knjiga:

„RAZLIČNO BLAGO“

ravnokar izdana, dobiva se pri izdajatelju čest. gosp. Mih. Lendovšek v Makolah (Maxau bei Pölsbach) po 1 gl. s poštnino vred. Tržna cena po knjigarnah je 1 gl. 40 kr. za trdovezan, 1 gl. 30 kr. za broširan iztis. — Obsega tri oddelke: I. „Sola in odgoja“, str. 180; II. Narodna politika in narodno gospodarstvo, str. 183—354; III. Razna tvarina, str. 357—428. (9)

Terček & Nekrep,

trgovina z železnino

v Ljubljani, mestni trg št. 10,

prilporočata stalno, dobro izbrano zalogo najboljšega kmetijskega in poljedel-skega orodja in strojev, posebno krmoreznice Henrika Lanža v Mannheimu, izvrstna orala (pluge), kakor tudi druge najboljše izkušene izdelke; nadalje: Žitne snažnilnice, vozove, sani, pluge, sesalnice, cevi za vodnjake in vodnjake same, štedilna ognjišča, peči, ognja in tatov varne kase itd.; — potem izvrstni kamniški cement in poljski mavce (gips); dalje železnične šine in kovanja za stavbe, — vse to po najnižjih cenah v zalogi in po unanjem naročilu, ki se vsako naglo in natančno izvršuje. (39)

Lekarna Trnkóczy-ja,

zraven rotovža v Ljubljani,

prilporočata in razpošilja s poštnim povzetjem

Marijaceljske kapljice

za želodec,

MARIA-ZELLER
TROPFEN
NUR ECHT BEI
APOTHEKER TRNKOCZY
LAIBACH 1 STÜCK 20.

kterim se ima na tisoče ljudi zahvaliti za zdravje, imajo izvršten uspeh pri vseh boleznih v želodcu in so neprekosljivo sredstvo zoper: mankanje slasti pri jedi, slab želodec, urák, vetrove, koliko, zlatenico, bljuvanje, glavoból, krč v želodcu, bitje srea, zabasanje, gliste, bolezní na vranici, na jetrih in zoper zlato žilo. 1 Steklenica velja 20 kr., 1 tucat 2 gl., 5 tucatov samo 8 gold.

Svarilo! Opozarjamo, da se tiste istinite Marijaceljske kapljice dobivajo samo v lekarni pri „Samorogu“ zraven rotovža na Mestnem trgu v Ljubljani pri U. pl. Trnkóczy-ju. Razpošiljava se le jeden tucat.

Cvet zoper trganje

po dr. Maliču,

je odločno najboljšo zdravilo zoper protin ter reumatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter žvečih, otekline, otrpnele ude in kite itd., malo časa če se rabi, pa mine popolnem trganje, kar dokazuje obilno zahval. Zahteva naj se samo „cvetu zoper trganje po dr. Maliču“ z zraven stoječim znamenjem; 1 stekl. 50 kr.

Zahvala.

Gospodu Trnkóczyju, lekarju v Ljubljani.

Moja mati so na protinski bolezní na nogi silno trpeli in razna domača zdravila brezuspešno rabili. Ko je pa bolezen čedalje hujša prihajala in vže več dni niso mogli stopiti na nogo, spomnim se na Vaš dr. Maličev protinski cvet za 50 kr. ter si ga nemudoma naročim. In res, imel je čudovit uspeh, da so se po kratki rabi tega zdravila oprostili mučnih bolečin. S popolnim prepričanjem priznavam toraj dr. Maličev protinski cvet kot izvrstno zdravilo in ga vsekemu bolniku v jednaki bolezní prilporočam. Vaši blagorodnosti pa izrekam najprisrčnejšo zahvalo, zvsem spoštovanjem vdani

Franc Jug,
posestnik v Šmarji p. Celji.

(8)

Planinski želiščni sirop kranjski,

izboren zoper kašelj, hripavost, vratoból, prsne in pljučne bolečine; 1 stekl. 50 kr. Koristnejši nego vsi v trgovini se nahajajoči soki in siropi.

Pomuhljevo (Dorsch)

najboljše vrste, izborno zoper bramore, pljučnico, kožne izpuške in bezgavne otekline. 1 stekl. 60 kr.

Salicilna ustna voda,

aromatična, vpliva oživljajoče, zapreči pokončanje zob in odpravi slab duh iz ust. 1 steklenica 50 kr.

Kričistilne kroglice,

c. k. priv.,

ne smeje bi se v nijednem gospodinjstvu pogrešati in so se vže tisočkrat sijajno osvedočile pri zabasanji človeškega telesa, glavobólu, otrpjenih udih, skazenem želodcu, jetrnih in obistnih boleznih, v škatljah a 21 kr.; jeden zavoj s 6 škatljami 1 gl. 5 kr. Razpošiljava se s pošto najmanj jeden zavoj.

Izvrstna homeopatična zdravila se pri nas zmirom fríšne dobivajo.

Naročila z dežele izvrše se takoj
v lekarni Trnkóczy-ja
zraven rotovža v Ljubljani.

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.